

uitspraak

RECHTBANK ARNHEM

Sector bestuursrecht

registratienummer: AWB 09/1628

uitspraak ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
van 23 JULI 2009

inzake

P. Lepp, eiseres,
wonende te Doorwerth, vertegenwoordigd door mr. J. Molenaar,

tegen

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Renkum, verweerder.

1. Aanduiding bestreden besluit

Besluit van verweerder van 7 april 2009.

2. Procesverloop

Bij besluit van 30 september 2008 heeft verweerder eiseres aangeschreven om overtreding van het bestemmingsplan "Buitengebied", namelijk het strijdig gebruik van een bijgebouw, gelegen op het perceel Utrechtseweg 443a te Doorwerth vóór 1 mei 2009 ongedaan te maken. Indien niet aan de last wordt voldaan verbeurt eiseres een dwangsom van € 1.500 per maand met een maximum van € 6.000.

Bij het in rubriek 1 aangeduide besluit heeft verweerder de tegen voornoemd besluit gemaakte bezwaren ongegrond verklaard en dat besluit gehandhaafd.

Tegen dit besluit is beroep ingesteld en door verweerder is een verweerschrift ingediend. Naar deze en de overige door partijen ingebrachte stukken wordt hier korthedshalve verwezen.

Het beroep is behandeld ter zitting van de rechtbank van 19 juni 2009. Eiseres is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door mr. J. Molenaar, advocaat te Arnhem. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. M.C.G. Sturkenboom.

3. Overwegingen

Ingevolge artikel 125, eerste lid, van de Gemeentewet is het gemeentebestuur bevoegd tot toepassing van bestuursdwang.

Ingevolge het tweede lid van dit artikel wordt de bevoegdheid tot toepassing van

bestuursdwang uitgeoefend door het college van burgemeester en wethouders, indien de toepassing van bestuursdwang dient tot handhaving van de regels welke het gemeentebestuur uitvoert.

Ingevolge artikel 5:21 van de Awb, zoals dit artikel gold ten tijde in geding, wordt onder bestuursdwang verstaan: het door feitelijk handelen door of vanwege een bestuursorgaan optreden tegen hetgeen in strijd met bij of krachtens enig wettelijk voorschrift gestelde verplichtingen is of wordt gedaan, gehouden of nagelaten.

Ingevolge artikel 5:32, eerste lid, van de Awb, zoals dit artikel gold ten tijde in geding, kan een bestuursorgaan dat bevoegd is bestuursdwang toe te passen in plaats daarvan aan de overtreders een last onder dwangsom opleggen.

Ingevolge het vigerende bestemmingsplan "Buitengebied" (verder: het bestemmingsplan) hebben de in geding zijnde gronden de bestemming "woondoeleinden", met de nadere aanduiding bebouwingscategorie d.

Op grond van artikel 13, eerste lid, van de planvoorschriften (met het kopje doeleindenomschrijving) zijn de gronden -voor zover relevant- bestemd voor woningen met bijbehorende erven en tuinen.

In artikel 13, tweede lid, van de planvoorschriften (met het kopje bouwvoorschriften) is bepaald dat per bestemmingsvlak één woning is toegestaan met bijbehorende bijgebouwen.

Ingevolge artikel 4, eerste lid van de planvoorschriften is het verboden de onbebouwde grond of de daarop aanwezige bebouwing te gebruiken op een wijze of tot een doel in strijd met het in het plan bepaalde.

Ingevolge de definitie die is opgenomen in artikel 1 van de planvoorschriften van het bestemmingsplan, wordt onder een bijgebouw verstaan een vrijstaand dan wel aangebouwd gebouw, behorende bij een op hetzelfde bouwperceel gelegen hoofdgebouw.

Onder hoofdgebouw wordt in artikel 1 verstaan een gebouw dat op een bouwperceel door zijn indeling of afmeting als het belangrijkste is aan te merken.

De rechtbank overweegt als volgt.

Eiseres is huurder van het gebouw op het perceel Utrechtseweg 443a te Doorwerth. Vast staat dat het betreffende gebouw door eiseres wordt bewoond. De rechtbank houdt het ervoor dat het gebouw destijds is opgericht als een bijgebouw, hetgeen door partijen ook niet wordt betwist.

Eiseres heeft primair aangevoerd dat zij de gebruiksvoorschriften van het bestemmingsplan niet overtreedt.

Dit betoog treft doel.

De rechtbank stelt voorop dat van een expliciet gebruiksverbod in de planvoorschriften met betrekking tot het wonen in een bijgebouw niet is gebleken.
De rechtbank is voorts van oordeel dat de bewoning van het bijgebouw niet in strijd is met de

aan het perceel gegeven bestemming "woondoeleinden" en de daarbij behorende doeleindenomschrijving. Voorts kan, anders dan verweerder betoogt, uit artikel 13, tweede lid, aanhef en onder a, van de planvoorschriften niet worden afgeleid dat het in strijd is met het bestemmingsplan om het bijgebouw als woning te gebruiken, ook niet gelezen in samenhang met de in de planvoorschriften neergelegde begripsbepalingen voor een hoofd- en een bijgebouw. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat artikel 13, tweede lid, aanhef en onder a, is geplaatst onder het opschrift "bouwvoorschriften". Die bepaling bevat dan ook uitsluitend een voorschrift voor bouwen op de als "woondoeleinden" aangewezen gronden en is, gelet op artikel 44, eerste lid, aanhef en onder c, van de Woningwet, van betekenis voor toetsing van aanvragen om bouwvergunning aan het bestemmingsplan.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat de bewoning van het bijgebouw niet in strijd is met artikel 4, eerste lid, van de planvoorschriften. De rechtbank vindt steun voor dit oordeel in de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 20 mei 2009 (LJN: BI4532) en 26 september 2007 (LJN: BB4303).

Reeds hierom zal de rechtbank het beroep gegrond verklaren en het bestreden besluit vernietigen. De rechtbank ziet tevens aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Awb zelf in de zaak te voorzien door het primaire besluit van 30 september 2008 te herroepen en te bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit. Verweerder behoeft derhalve geen nieuw besluit te nemen.

Ten overvloede overweegt de rechtbank het volgende. Niet betwist is dat eiseres geen bouwkundige voorzieningen heeft getroffen aan het gebouw, zodat ook niet gesteld kan worden dat eiseres zonder bouwvergunning heeft gebouwd. Eiseres kan voorts ook niet op grond van artikel 40, eerste lid sub b, van de Woningwet als overtreder worden aangemerkt inzake het in stand laten van de bouwkundige aanpassingen. Eiseres is immers huurder en geen eigenaar. Deze hoedanigheid brengt ook met zich dat eiseres het niet in haar macht heeft de wijzigingen ongedaan te maken. Een bestuursdwangbesluit jegens eiseres inzake de getroffen bouwkundige voorzieningen is daarom niet mogelijk.

De rechtbank acht termen aanwezig om verweerder te veroordelen in de door eiseres gemaakte proceskosten in bezwaar en beroep, welke zijn begroot op € 966 aan kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor de hoorzitting in bezwaar, 1 punt voor het indienen van een beroepschrift en 1 punt voor de zitting). Van andere kosten in dit verband is de rechtbank niet gebleken. De rechtbank wijst verweerder op artikel 1:1, vierde lid, van de Awb.

Het hiervoor overwogene leidt de rechtbank, mede gelet op artikel 8:74 van de Awb, tot de volgende beslissing.

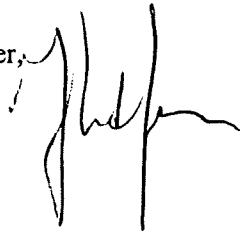
4. Beslissing

De rechtbank

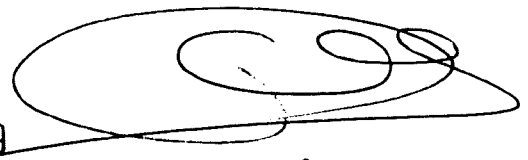
verklaart het beroep gegrond;
vernietigt het bestreden besluit;
herroept het besluit van 30 september 2008 en bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit;
veroordeelt verweerder in de door eiseres gemaakte proceskosten ten bedrage van € 966;
bepaalt dat verweerder het door eiseres betaalde griffierecht ten bedrage van € 150 aan haar vergoedt.

Aldus gegeven door mr. A.G.A. Nijmeijer, rechter, in tegenwoordigheid van mr. J.W.M. Litjens, griffier.

De griffier,

De rechter,

Uitgesproken in het openbaar op

23 JULI 2009

Tegen deze uitspraak staat voor belanghebbenden, behoudens het bepaalde in artikel 6:24 juncto 6:13 van de Awb, binnen 6 weken na de dag van verzending hiervan, hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA 's-Gravenhage.

Verzonden op:

23 JULI 2009

Voor fotocopie conform

De Griffier van de
Rechtbank Arnhem